

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 2000

36. årgang

For den allmektige Guds åsyn

Av evangelist Damián Heredia, Peru

Evangelist
Damián Heredia.

I det året da kong Ussia døde, så jeg Herren sitte på en høy, opphøyet trone, og slepet av hans kåpe fylte templet. Serafer stod omkring ham. Seks vinger hadde hver. Med to dekket han ansiktet, med to dekket han føttene, og med to fløy han. Og den

*ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren, hærska-
renes Gud! All jorden er full av hans herlighet. Dørpostenes fester bevet ved røsten av dem som ropte, og huset ble fylt med røk. Da sa jeg: Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærska-
renes Gud. Da fløy en av serafene bort til meg. Han hadde en glødende stein i hånden. Med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet. Da hørte jeg Herrens røst: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg, send meg!*

Jes 6:1-8

Den som skal tale til andre om kjennskap til Gud, må selv stå i et nært og inderlig forhold til ham. Gud åpenbarer seg her for Jesaja som han tidligere hadde åpenbart seg for Abraham og Moses og senere åpenbarte seg for Paulus og apostelen Johannes. Jesaja så Gud, himlenes og jordens konge sitte på en høy, opphøyet trone, hvor englene ropte til hverandre og sa: «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærska-
renes Gud!»

Jesaja kommer i syndenød

Så ser vi hvilken frykt og forferdelse som kom over Jesaja når Gud åpenbarte sin herlighet for ham: «Ve meg! Jeg er fortapt!» Jesaja står ruinert på grunn av sin synd, uten håp, svever mellom liv og død, han kjenner seg uverdigg i møte med Gud.

Før denne opplevelsen ser vi i kap. 5 at Jesaja hele seks ganger retter pekefingeren mot folket og sier: «Ve dem som ...!» Men nå – etter å ha sett Guds herlighet – sier han ikke «Ve dem!», men «Ve meg!». Alvoret i min synd får jeg først se når jeg står ansikt til ansikt med Guds hellighet! Det er ikke lett å se støvet i et rom, det ser du først når en sterk lysstråle skinner gjennom rommet. Det er mange mennesker som lever uten å se alvoret i den stilling de er i, med synder og overtredelser.

Hva var det Jesaja fikk se om seg selv?

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien, 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

Jo, at han var en mann med urene lepper! Sannheten er at hver enkelt av oss må slå oss for vårt bryst og bekjenne det samme som Jesaja! For leppene gir til kjenne det indre mørke i det falne menneske. Jesus sa det slik ved en anledning: «Ormeyngel! Hvordan kan dere tale godt, dere som er onde? For det hjertet flyter over av, det taler munnen.» Matt 12:34. Jakob sier at «tungen er en ild» som blir «satt i brann av helvete. Den er et ustyrlig onde, full av dødelig gift. (...) Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbanner vi menneskene, som er skapt etter Guds bilde.» Jak 3:6f. Sannelig burde våre urene lepper gjøre oss dyp sorg! Og ikke nok med våre egne lepper, men vi lever også blant et folk som har urene lepper. Denne sykdom er arvelig og epidemisk! Og hva med oss? Jo, ofte hender det at vi i stedet for å rense våre medmenneskers lepper, er det vi som lærer og tar etter deres urene språk!

Hvorfor dveler Jesaja ved denne sørgelige sannhet? Jo, sier Guds ord, for «mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares Gud.» Skriften lærer oss at bare ved å stå for den allmektige Guds åsyn kan vi få se vår virkelige åndelige stilling og fattigdom. Det er få troende som kommer til denne overbevisning om at de er hjelpeløst fortapte. Ja, mange synes å være tilfredse med ikke å komme i denne tilstand. Men sannheten er at Jesus bare kan få bli vår frelser når vi kommer til ham som absolutt fortapte syndere. Det er på sammen måten som å hjelpe en alkoholiker. Først når han innser og erkjenner sin sykdom kan han få hjelp. Og en narkoman kan ikke rehabiliteres før han innser sin sanne stilling.

I Joh 8:31-45 ville Jesus vise jødene at de var syndens slaver, men det benektet de og forsvarte seg med at de var Abrahams barn og at de ikke var født i hor, men at Gud var deres eneste far. Da de ikke ville erkjenne at de var syndere, sier Jesus dem like ut at de hadde djevelen til far.

Jesaja ble rensset fra sin synd ved Guds nåde

Da Jesaja befant seg på dødens rand, fikk han plutselig bruk for en mellommann. For hvis det ikke finnes en mellommann mellom Gud og mennesket, er døden uunngåelig. Jesaja ble reddet av en av serafene, som her kan være et bilde på vår Herre Jesus Kristus.

Denne engel fløy raskt fra sin plass for å være budbærer om Guds nåde til Jesaja. Han hadde en gloende stein i hånden som han hadde tatt fra alteret for å rense Jesaja. Seraf-engelen inngav på denne måten livet til Jesaja som sto der dødsdømt og hjelpeløs. Og Jesaja fikk høre engelens røst som sa: «Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.»

For et vidunderlig budskap for en døende! – å få høre at Gud har tilgitt hans skyld, tatt bort hans synd, erklært ham ren fra all hans skam og funnet ham verdig for Gud!

Å få høre dette er den største hendelse som kan noe menneske kan oppleve! Det kan ikke sammenliknes med noe annet! Bare den som har funnet syndenes forlatelse og opplevd Guds gjerning i sitt eget liv, kan få visdom og kraft til å virke for Gud og vitne for sine medmennesker. For ingen kan av seg selv, eller i egen kraft,

forkynne evangeliet. Bare den som selv har fått renselse fra sine synder, kan bli et instrument i Herrens hånd.

Konklusjon

I vår tid er det ikke noe vi trenger mer enn nettopp syndenes forlatelse! Alle mennesker er skyldige for Gud! Vi trenger alle å få oppleve renselsen fra våre synder. For vi er alle syndere! Alle står vi for Gud i den samme stilling som Jesaja, nemlig døde i våre synder og overtredelser. Å fortsette i denne stilling, er den største fare og den evige fortapelse er uunngåelig. Slik taler vår Bibel!

Vår Herre Jesus Kristus er den eneste mellommann mellom Gud og mennesker. Bare Jesus taler trøstende ord til den fortapte! Han døde for alle våre synder. Han tok vår plass på korset. Han fikk den straff som vi syndere fortjente. Bare Jesus har ofret seg selv som et fullkomment offer for våre synder. Bibelen sier at hans blod renser oss fra all synd. Bare Jesus kan gjøre oss verdige for Gud.

Må Gud rikelig velsigne dere! Amen.

*Utdrag fra bibeltime under Bibelkurset i Peru i mars 2000.
Oversatt og tilrettelagt for
L&E av Jon Espeland.*

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, august 2000:

For den allmektige Guds åsyn. Av evangelist Damián Heredia, Peru	side 1
Når motgangen kommer... Av Karl Notøy	side 4
Evangeliet i ofringen av Isak. Av evangelist Miguel Curse, Peru	side 5
Konfirmasjonsundervisning på Bibelskolen på Fossnes	side 8
Årsmelding fra landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon	side 10
Lovens strenghet og evangeliets trøst. Av C. O. Rosenius	side 12
Lov og Evangelium i forkynnelsen (3). Av Ingar Gangås	side 15
Tørsten etter levende vann. Av Ruth Laila Nygård	side 19

Når motgangen kommer ...

Av Karl Notøy

På en god dag skal du være ved godt mot, og på en ond dag skal du tenke på at Gud har gjort den også, like så vel som den andre, ...

Pred 7:14a

Som mennesker må vi regne med både motgang og medgang. Som kristne må vi ikke tro at vi kan bli spart for problemer, motgang eller tunge dager. Enkelte forkynner at en kristen bare skal oppleve velstand og gode dager. Men det sier ikke Bibelen. Løftene om at Jesus er med alle dager står fast. Matt 28:20.

Det er lett å være ved godt mot når livet smiler mot oss. Men når problemene står i kø, er det lett for at mismotet siger innover oss. Men vi skal tenke at Gud også har gjort den onde dag. Og alt skal tjene til gode for dem som elsker Gud. Rom 8:28. Gud sender onde dager for at vi ikke skal regne med vår egen kraft, for at vi skal få se at vi ikke klarer oss selv. Kanskje vi på den onde dag ser bedre at vi ikke klarer oss selv? – at vi gjennom motgang blir gjort mer avhengig av Ham.

Jesus vet hva det vil si å være et menneske. For han er prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd. Bibelen taler også om en prøvet tro som er mer verdifull enn gull.

Mange sier: «Bli en kristen så blir du lykkelig!» Men hva er lykken i livet? Er det å nyte livet? Er det å forbruke

mest mulig? Nei salig er den som eier fred med Gud! Han ser best hva som gagner sitt barn. «Hva du tar og hva du giver, samme Fader du forbliver.»

Hvem har lovet en kristen bare «dans på roser». Nei vi må regne med lutringens timer. Bibelen oppfordrer oss til å ta vårt kors opp og følge etter Jesus. Luk 9:23. Motgangens tid kan for en kristen være modningen tid. Og i den gamle kirkebønnen het det: «Du oppdrar oss med kors og trengsel for ditt rike.» Det er nettopp i trengselen vi får gå i Guds skole, der får han gjort oss avhengige av seg.

La oss være ved godt mot når Gud fører oss inn i lutringstider. Vi må huske hvor lenge Israelsfolket måtte vandre i ødemarka før de fikk komme inn i det lovede land. Det kan mange ganger synes at Gud har veldig god tid, sett fra et menneskes synspunkt. Det er fordi vi ser det fra den timelige synsvinkel, mens Gud ser det fra den evige synsvinkel. Vi vil helst ha det behagelig i denne verden, mens Gud er opptatt med vårt evige ve og vel.

Gud har gjort alt for at vi skal nå himmel og salighet. Og lovnaden gjelder: «Som din dager er, skal din styrke være!» 5M 33:25 Om vandringa blir tung eller lett, og om foten mange ganger blir sår; – hva betyr vel det, bare vi når det salige hjem!

Evangeliet i ofringen av Isak

Av evangelist Miguel Curse, Peru

Evangelist Miguel Curse.

Tekst: 1Mos 22:1-19

Vår tekst forteller om en hending i Abrahams liv, han som er alle troendes far. Gjennom mange år hadde Gud lovt ham en sønn. Abraham ventet i tro på denne løftets sønn. Til slutt fødte Sara ham en sønn da hun var nitti år gammel, lenge etter at hun tenkte det var mulig å få barn. Hun var stolt av sin sønn og Abraham elsket ham inderlig og gav ham navnet Isak. Men i midt i denne store lykke kom Gud til Abraham med en underlig ordre, menneskelig sett helt uhørt! Etter å ha gitt ham Isak på underfullt vis, påbyr Gud Abraham å ofre ham som et dyr, og brenne opp hans kropp som brennoffer.

Sannheten er at denne fortellingen er et forbilde på Jesus Kristus, vår frelser.

Tanken på å slakte et barn, det vil si å skjære over halsen på det, fyller oss med angst og gru. Teksten forteller oss ikke hva Abraham følte, bare at Isak var hans «eneste sønn som han hadde så kjær». Abraham var lydig, straks og uten innvendinger. Han stod tidlig opp, lesste på eselet, kløyvde veden og tok på vei til stedet som Gud hadde sagt sammen med to tjenestegutter og Isak. På den tredje dagen så Abraham offerstedet langt borte. Han satte igjen tjenesteguttene og la veden på Isak. Så fortsatte de to sin vandring. Bare Abraham visste hva de skulle, men han sa ingen ting. Så bryter Isak stillheten og spør: «Du far!» Abraham svarte: «Ja, gutten min!» Og han sa: «Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet?» Dette var nok grusomt for Abraham, men fylt av hellig inspirasjon svarer han: «Gud vil selv utse seg lammet til brennofferet, min sønn!»

Uttrykkene «Du far!» og «gutten min!» og dette «de gikk sammen, de to» antyder nærheten, varmen og den inderlige kjærligheten mellom far og sønn!

Så kom de til fjellet som Gud hadde sagt Abraham. Der bygget han et alter, la veden til rette, bandt Isak og

la ham på alteret, oppå veden. Stillheten fra Isak lar oss forstå at han godvillig underkastet seg sin far lik et lam som føres bort for å slaktes. Så leser vi i v. 10 at «Abraham rakte ut hånden og tok kniven for å ofre sin sønn.» Sin eneste sønn, som han elsket så høyt!

Nøyaktig i dette øyeblikk fremskaffer Gud en stedfortreder for Isak, en sau som satt fast etter hornene i en busk. Dette dyret ofret Abraham som «brennoffer *istedenfor* sin sønn». Abraham kalte dette stedet: «*Herren skaffer til veie*».*

Hvem kan høre eller lese denne fortellingen om denne far og hans sønn uten å tenke på en annen far og hans sønn? Hvem kan la være å tenke på Gud Fader og hans Sønn, Jesus Kristus? Den himmelske far elsket også sin enbårne sønn. Matt 3:17; Joh 3:16; Joh 3:35. Selv om Abraham elsket sin sønn Isak så høyt, nektet han ikke å ofre ham og overgi ham til døden. Om Gud står det på samme måten at Han «ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle». Rom 8:32.

Når vi følger Isaks vandring ved sin fars side mot fjellet, kan vi ikke la være å tenke på Jesu vandring mot Golgata. Isak bar selv veden; Jesus bar korset. Joh 19:17. Men han bar ikke bare selve tre-korset, han bar noe langt, langt mer. For «Herren lot

den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» Jes 53:6. Slik Isak ble bundet og lagt på veden på alteret på Moria berg, ble Jesus bundet med kraftige nagler og lagt på korstreet på Golgata-fjellet.

I vår tekst sendte Gud en vær, som fremstod bak Abrahams rygg. Så ble det et plassbytte. Væren døde istedenfor Isak. Ordet «**istedenfor**» rommer hele evangeliet om vår frelse. «For vårt påskelam er slaktet, Kristus.» 1Kor 5:7. «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.» Rom 5:8.

Måtte vi aldri noen gang glemme at vår frelse kommer fra Gud. På Moria berg var det Gud som fremskaffet væren. I 1Joh 4:14 leser vi at «Faderen har sendt Sønnen som verdens frelser». Golgata-fjellet er det virkelige «*Herren skaffer til veie*». For der skaffet Herren til veie «Guds lam, som bærer verdens synd!» Joh 1:29.

Men evangeliet i vår tekst stopper ikke her. Herrens engel ropte for annen gang fra himmelen (v. 15). Her forkynner ikke bibelteksten oss lenger evangeliet som et forbilde, men derimot gjennom to herlige løfter. Begge løftene dreier seg om Abrahams ætt. Disse løftene kan du lese i versene 15, 16 og 17.

Uttrykket «Abrahams ætt» betyr én enkelt person, én enkelt av hans etterkommere. «I din ætt skal alle jordens folk velsignes,» sier Herren. «Din ætt» betyr ikke noe mindre enn Jesus Kristus. Herren «sier ikke: Og til dine ætlinger, som om det gjaldt mange. Men som når det gjelder én: Og din ætt. Og dette er Kristus.» Gal 3:16. Herrens engel lover altså at i denne ætt, det vil si i Kristus, skal alle jordens folk velsignes. Sagt på en annen måte kan vi si at i Kristus er frelsen skaffet til veie for alle mennesker på jorden. Matt 1:21; 1Tim 2:4.

Med hensyn til Abrahams ætt; – hva betyr det når Herren sier at jeg vil «gjøre din ætt tallrik»? Hvem dreier det seg om? Jo, det dreier seg om den hellige kristne kirke, – de helliges samfunn! Alle kristne som tror på Kristus som sin frelser, er Abrahams ætt. Og dette inkluderer ikke bare Abrahams fysiske etterkommere, men også hedningene som blir Abrahams barn gjennom troen på Kristus. Skriften sier at «de som har tro, de er Abrahams barn». Gal 3:7. I antall skal disse troende være «så tallrik som stjernene på himmelen og som sanden på havets strand», v. 17. Hvilket perspektiv for Abraham som levde med sin familie i et land som ikke var hans! Men med disse løftene kunne Abraham vende tilbake og bo i fred og ro i Be'er-seba, i

det fremmede land som tilhørte filistrene. 1M 21:34.

Måtte Den Hellige Ånd velsigne dette evangeliske budskap i mellom oss! Amen.

Bønn: «O Kristus, du Guds lam, vi står ved foten av ditt kors, og betrakter hva du har lidd for oss. Vær oss nådig! Og la oss med blikket festet på ditt kors, stadig bli styrket i vår tro og daglig få mer av den fred som bare du kan gi! – inntil vi en dag får se deg sittende på tronen i din strålende herlighet, du som på korset bøyde deg så dypt i vårt sted! Amen.»

** 1M 22:14: I den norske bibeloversettelsen er navnet som Abraham satte på Moria berg oversatt med «Herren ser». I den spanske bibelen oversettes det med «Herren fremskaffer» eller «Herren skaffer til veie». Det hebraiske uttrykket kan oversettes med «vise seg» eller «komme til syne». Betydningen er at på Moria berg (Golgata) skal Herren vise seg (som sonofferlammet), eller komme til syne (som sonofferlammet Jesus). På spansk er dette altså oversatt med at «Herren skaffer (sonofferlammet) til veie».*

*Tale fra søndags kveldsmøte
i Arequipa i mars 2000.
Oversatt og tilrettelagt for
L&E av Jon Espeland.*

Konfirmasjonsundervisning på Bibelskolen på Fossnes

Vi hører flere steder i landet at mange er urolig for utviklingen i kirken, og mange har også begynt å tenke på alternativ eller supplerende konfirmasjonsundervisning og konfirmasjon.

I Vestfold var det i vår konfirmasjon av to konfirmanter i regi av lokale foreninger i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Rektor på Bibelskolen på Fossnes, Per Bergene Holm

har stått for konfirmantundervisningen denne vinteren, vi ser for oss at et slikt tilbud også kan gis til konfirmanter utenfor Vestfold. Bibelskolen på Fossnes vil derfor endre undervisningsopplegget noe, slik at konfirmanter fra hele landet, i det minste fra hele Sør-Norge, kan delta.

Felles helgesamlinger

Med utgangspunkt i Bibelskolen på Fossnes ønsker Lekmannsmisjonen å tilby konfirmasjonsundervisning for alle konfirmanter som ønsker

å delta. Selve undervisningen vil konsentreres til 3-4 helgesamlinger høst og vår, samt en avsluttende konfirmantleir på ca 2 uker i slutten av juni

og begynnelsen av juli. Konfirmantene må i utgangspunktet binde seg til å være med på disse fellessamlingene, selv om det selvfølgelig vi i bli tatt hensyn til reiseavstand og andre tvingende grunner som hindrer full del-

tagelse. Det kan la seg gjøre å splitte opp et par av samlingene for å legge det bedre til rette for dem som har lang reisevei. Det er mulig at noe av undervisningen også kan holdes lokalt, ikke bare i Vestfold, men også andre steder i landet.

På fellessamlingene vil det i tillegg til undervisning også bli anledning til å ta opp spørsmål fra undervisningen og annet som måtte ligge konfirmantene på hjertet. Det vil også bli tatt opp emner som på en særlig måte er aktuelt for ungdomstiden og hvor det

28. mai 2000 ble Maren Anne Fjære og Per Olav Mangelrød konfirmert ved bedehuskonfirmasjon av Per Bergene Holm (midten).

trengs klar veiledning i vår tid. Og så vil det bli gitt god anledning til sosialt samvær, turer og fritidsaktiviteter.

Selvstudium og utenatlæring

Mange steder er det nesten ikke noe igjen av konfirmasjonsundervisningen. Konfirmantene blir verken ført inn i bibel eller katekisme og står fremmede for hele vår sang- og salmeskatt. Konfirmasjonsundervisningen må derfor gi grunnleggende bibelkunnskap og kjennskap til den evangelisk-lutherske tro. Som lærebok vil en fortsatt bruke en kortfattet troslære av Gudmund Vinskei, med tittelen «*Jeg tror*». Til hvert kapittel i denne boken knyttes en sentral sang eller salme, et par kjerneord fra Bibelen, samt en del av Luthers lille katekisme, som elevene helst skal lære seg utenat. I løpet av året kan elevene på denne måten lære seg hele Luthers lille katekisme utenat, en god del sentrale bibelvers, samt et rikt knippe av sentrale sanger og salmer.

Hva koster det?

I utgangspunktet ønsker vi at konfirmasjonsundervisningen skal være gratis. Derfor vil Bibelskolen på Fossnes dekke alle kostnader til materiell. Men konfirmantene må regne med å betale litt for mat og opphold på fellessamlingene, men trolig ikke mer enn 70-80 kroner pr døgn. Og så vil reisene til og fra koste noe, avhengig av hvor lang reisevei den enkelte har.

Men kanskje er det noen som ønsker å støtte et slikt opplegg med gaver, slik at vi kan tilby å betale en del av reisene og oppholdet, slik at så mange som mulig kan delta selv om de bor langt unna?

Konfirmasjonen

For de konfirmantene som ønsker det vil det bli konfirmasjon på Bibelskolen på Fossnes. Men sannsynligvis ønsker noen å ha konfirmasjonen på sitt hjemsted, enten sammen med de andre konfirmantene i kirken eller med egen konfirmasjonshandling på bedehuset hjemme. Det må være åpent for flere alternative løsninger for selve konfirmasjonshandlingen, både ut fra lokale forhold og konfirmantens og foreldrenes ønsker. Vi regner derfor med at noen ønsker å følge konfirmasjonsundervisningen som et supplement til konfirmasjonsundervisningen på hjemstedet.

Ta kontakt!

Dersom du har barn eller barnebarn som dette opplegget passer for, vil vi gjerne at du/dere tar kontakt med Bibelskolen på Fossnes. Slik kontakt er helt uforpliktende, men en telefonsamtale kunne kanskje være med å avklare om dette er noe som kunne passe inn i deres konkrete situasjon. Telefonnummeret til Bibelskolen på Fossnes er 33 36 17 70.

~ Landsstyret ~

Årsmelding for arbeidsåret 1999/2000 fra landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Vi vil begynne denne årsmeldingen med et sitat fra en av våre evangelister i Peru. Damián Heredia sier det slik: *«På grunn av sin syndige tilstand helt fra unnfangelsen, fødes mennesket med en natur som er fiendtlig mot Gud, ja helt og holdent fremmed fra det som har med Gud å gjøre. Derfor trenger mennesket, helt fra fødselen av, å forlikkes med Gud. Og forlikelsen har sitt utspring i Gud, han som sendte sin sønn Jesus Kristus til denne verden for å forlike oss med seg selv, i det Jesus ofret seg selv som et offer til betaling for våre synder, og ved Guds vilje er vi blitt helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret én gang for alle. Heb 10:10»*

Vi som har fått anledning til å besøke misjonsarbeidet gleder oss over det levende og bibelske vitnesbyrdet vi møter hos våre evangelister i Peru. I en tid hvor luthersk teologi forlates eller tillegges liten vekt, er det inspirerende og løfterikt å høre våre forkynnere på misjonsmarken holde fram det bibelske vitnesbyrd om menneskets totale forderv og at frelsen helt og holdent har sitt utspring i Gud. Damián Heredia understreker også at det er ved Guds vilje, altså ikke ved menneskets vilje, at vi er blitt helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme. En slik forkynnelse er ukjent og uvanlig i Peru hvor det store flertall av evangeliske kristne verken bekjenner menneskets totale forderv eller dets absolutte hjelpeløshet i frel-

sessspørsmålet. Vi synes det er et privilegium å kunne få støtte dette arbeidet. Det har vært med på å berike Lekmannsmisjonens arbeid de siste årene!

Forrige årsmøte ble avholdt på Bibelskolen på Fossnes 15. juli 1999. John Flaten, Dag Rune Lid og Magne Ekanger ble valgt inn i landsstyret. Fra før satt Karl B. Bø og Ivar Fiske. Birger Mangelrød ble 1. varamann. Landsstyret konstituerte seg med Karl B. Bø som formann og Dag Rune Lid som nestformann og har siden forrige årsmøte avholdt 4 styremøter og behandlet ca. 45 saker.

Håvar Fjære sluttet i fjor som sekretær etter å ha hatt denne tjenesten i 10 år. Jon Espeland overtok fra 1. september. Magnor Sandvær har vært sykemeldt og er blitt uføretrygdet i løpet av siste arbeidsår. Styret vil takke ham for trofast forkynnertjeneste i Lekmannsmisjonen helt siden våren 1989! Martin Fjære ble tilsatt som forkynner på prøve i halv stilling fra høsten 99, men har senere gått ut i permisjon for å fullføre sin utdannelse som elektrikerlærling. Ingar Gangås er blitt fast tilsatt i delt stilling som forkynner og bibelskolelærer. Medarbeiderflokket for øvrig er den samme som i fjor.

De som har reist med ordet på enkeltmøter og møteuker har vært Olaf Klavenæs, Tore Mangelrød, Per Berge-

ne Holm, Lars Fossdal, Ingar Gangås, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård, Martin Fjære, Jon Espeland, Håvar Fjære, Magne Straumstein, Olaf André Klavenæs, Svein Mangelrød Karl Notøy, Paul André Bergene Holm og Kristian Fjære.

Sentrale arrangement i regi av Lekmannsmisjonen har vært Hovedsommerskole på Fossnes 14.-18. juli, sommerskole på Imi-stølen 5.-8. august, bibelhelg på Grinde 29.-31. oktober, nyttårsleir på Fossnes 29. des.-1. januar, pinsestevne på Fossnes 9.-12. juni og barneleir på Fossnes 30. juni-2. juli og ungdomsleir på Flekkerøy 29. juni-2. juli.

Når det gjelder arbeidet på Bibelskolen på Fossnes og ytremisjonsarbeidet, legges det fram egne årsmeldinger fra disse arbeidsgrenene. Bladet «Lov og Evangelium» sendes nå ut i ca. 2 400 eksemplarer hver måned. Ca 10 % av disse går til sykehus, aldershjem og andre institusjoner, resten til privatpersoner. Vi får stadig tilbakemeldinger om at enkeltpersoner er blitt velsignet gjennom bladet.

Bibelskolen på Fossnes har det siste året fått kontakt med en luthersk menighet i byen Tiraspol i Moldova. Landsstyret synes denne kontakten er interessant og legger den fram som egen sak til behandling i årsmøtet.

Det siste året har vi også lagt ut informasjon om Lekmannsmisjonen på Internett. Vi har nok vært usikre på om dette er riktig, med tanke på all den

søppel som befinner seg i dette mediet. Men tanken er at vi på denne måten kanskje kunne få nå en og annen med et budskap fra himmelen, midt i en verden som er fanget i synd og åndelig mørke. Besøkstallene viser at en god del mennesker besøker våre internett-sider.

I skoleåret som ligger bak oss har det vært gitt konfirmasjonsundervisning i regi av Bibelskolen på Fossnes, og søndag 28. mai 2000 ble to ungdommer konfirmert i Kvelde i Vestfold. Landsstyret ser positivt på at denne ordningen fortsetter og utvides som et tilbud til hele landet, dvs. at alle som vil kan få sin konfirmasjonsforberedelse i regi av Bibelskolen på Fossnes. Om de skal konfirmeres i venneflokket på be-dehuset eller i Den norske kirke må tilpasses den enkeltes ønske og de lokale forholdene på hjemstedet.

Så vil vi takke den enkelte av vennene i denne sendetjenesten som Lekmannsmisjonen er! Takk for forbønn for styre, forkynnere og nasjonale medarbeidere i Peru! Takk for gaver til arbeidet, og takk til dere som legger til rette virksomhet og tar i mot forkynnere på deres hjemplass! Og takk til alle dere som stiller opp på stevner og møter rundt om i landet. Og ikke minst, takk til dere som forkynner Ordet! Måtte vi alle finnes tro i vår tjeneste og ha olje på våre lamper når Herren Jesus kommer i sky!

For Landsstyret

*Karl B. Bø,
- formann -*

*Jon Espeland,
- sekretær -*

Lovens strenghet og evangeliets trøst

Av C. O. Rosenius

Som vi vokter oss for selve djevelen, må vi vokte oss for den bedrageriske utlegging av Skriften at vi selv skal kunne oppfylle den. På samme vis må vi være på vakt overfor den tanke at vi ikke kan dø salig før vi har gjort det (altså oppfylt Skriften, red.anm.), som om vi derved ved egen kraft er blitt rene og fullkomne. For i den tanken ligger en skjult Antikrist og en snikmorder, en Antikrist som vil gjøre Kristi blod unødvendig, som vil innbille oss at Kristi blod ikke gjør noen nytte, kanskje bare hjelper til med helliggjørelsen, men ikke er et middel til soning av syndene; en snikmorder som bringer sjelene i ulykke enten ved at den gir en falsk trøst til vår egen rettferdighet eller fører oss opp i en pinefull trelldomsånd. Nei, jo hetere det er ved Sinai, jo strengere kravene er fra Guds lov, desto bedre. Da får sjelene lettere trøst, den trøst som holder. For da mister de fortere den falske trøst, håp om rettferdighet ved loven, og de tvinges til å søke en annen – Jesus – og så blir de salige der.

Mange som ikke forstår seg på dette, sier: Når man dømmer så strengt, blir mennesket snart motløst og kan verken trøste seg til eller elske Gud. Til det svarer vi: Skal vi av den grunn oppheve eller gjøre mildere det som Gud har talt? Hvem er du som

våger å forfalske og forandre Guds bud? Det er ikke først og fremst trøst og kjærlighet til Gud synderen trenger, men et sønderknust hjerte. All den trøst en tar av lovens rettferdighet, er forbannet. Det er falsk trøst. Det er denne trøst loven skal ta bort. Legg merke til at det gis ikke noe bedre middel til å hjelpe sjelene enn å holde fram loven så streng som den er. For jo før de fratas all trøst til egenrettferdighet ved loven, desto snarere tar de imot Kristi trøst i evangeliet.

Når Johannes sier: «Hvem lærte dere å fly fra den kommende vrede? Øksen ligger allerede ved roten av trærne. Derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hogd ned og kastet på ilden,» da jevnet han ut hjertets fjell og hauger. Så sa han: «Se det Guds lam som bærer verdens synd.» Da gjorde han dalene jevne, og på den måten beredte han Herrens vei. (Matt 3; Luk 3; Joh 1)

Vi har altså funnet at lovens første og egentlige virkning er å føre synderen til ydmykhet og syndserkjennelse. Så spør man: Hvordan bør denne følelse av synd være for å være rett? Svar: Det er ikke nok bare å kjenne de synder en har gjort, altså de utvortes synder. Da kan du jo trøste deg med din gode vilje og at det skal bli

bedre senere, men følelsen av synd skal være dyp og grundig. Du må kjenne roten og dybden på syndsfordervelsen, og det er hjertets kjødelige sikkerhet, hykleri, følelsesløshet, hardhet og forakt for Gud. Derfor er du altså en ulykkelig og fortapt synder. Så lenge du ikke kjenner denne pøl av elendighet i bunnen av ditt hjerte, vil alltid dette at «jeg kan» og «jeg vil» føre deg på avveier.

Men en får sjelden en grundig syndserkjennelse når en første gang blir vakt. Man blir forskrekket, men ikke oppgitt. For man mener jo: Jeg vet en utvei: Jeg vil omvende meg. Da begynner man arbeidet under loven med å omvende seg og å avlegge synden.

Og så lenge du bare strever med disse utvortes ting og din omvendelse lykkes, har du håp og blir i din egenrettferdighet. Men begynner du å se på din indre helliggjørelse, at Gud krever *hjertet*, og du vil ha *det* rensset, blir du snart oppgitt. For vil du elske Gud over alt, føler du deg kald og ugudelig. Når du vil be og kjempe alvorlig mot synden, legger du deg lett-sindig i syndens fang og kan ikke engang angre den eller gråte over den.

Da blir du forferdet og sier: Jeg er fortapt, jeg er forherdet, jeg er en hykler. For jeg kjemper ikke alvorlig mot synden, og heller ikke angrer jeg den. Og nettopp dette var det loven skulle virke. Hva er det du kjenner nå? Er

det ikke hjertets kjødelige sikkerhet, hykleri, hardhet og forakt for Gud? Men vi har sagt det før at det var lovens virkning at du nettopp skulle kjenne dette. Men nå kan du ikke trøstes, for det er jo forferdelig at du skal være så hard, sikker, hyklerisk osv. Men vil du ikke ha denne erkjennelse?

Jo, men du vil bare ha *erkjennelsen* av fordervelsen, men ikke selve fordervelsen. Men hvordan skulle dette gå til? Du behøver jo ikke føle det vonde som du ikke har, men bare det vonde som du selv har. Men nå synes du til og med at du ikke har noen følelse av dine synder, men at du bare har selve synden. Du bare ser den, men føler den ikke. Men det var jo denne følelsesløshet du skulle føle?

Og var det ikke all trøst i deg du skulle miste, så du kunne drives til Kristus, og han alene kunne bli din trøst? Men nå er det ikke så lett å fly til ham. Nå er det ikke så lett å tro på ham. Ja, nå beror det jo på om du får nåde, og uten den er du fortapt med alt det du har erfart.

Nå står han så mild og kaller: «Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile.» Dersom du nå bare lukker fornuftens øye og kaster deg i hans favn slik som du er, så er du frelst som en brann av ilden, rensset i hans blod, rettferdig, salig og glad. Nå forstår du ordet: «Kristus er lovens ende til rett-

ferdighet for hver den som tror.»
(Rom 10:4)

Vi har nå sett at loven er god, dersom noen bruker den på lovlig vis, og vi har vist både den riktige og uriktige bruk av den ved menneskets omvendelse.

Men loven har også en gjerning i den *daglige omvendelsen*. Den skal vise det gjenfødte, rettferdiggjorte og benådede menneske hvordan det i alle ting bør innrette seg. Og når kjødet blir lettsindig, straffer og tukter den det til å søke Kristus daglig.

Nå står bare tilbake å peke på en farlig villfarelse, nemlig den at man ikke har noe syn for lovens nytte verken ved omvendelsen eller den daglige fornyelse. De sier at loven aldri virker på deres hjerte, men det gjør bare evangeliet. For en villfarelse! Hva skulle nåden virke om vi ikke kjenner synden? Det som straffer synden, er jo loven, også om den taler gjennom Jesu sår.

Loven virker ofte på en hemmelig måte, men: Synden kjente jeg ikke uten ved loven. (Rom 7:7) Selv om loven ikke gir liv, så virker den likevel slik at evangeliet gir liv. Loven er pløyingen, evangeliet er sæden (såkornet; red.anm.). Det er jo så at veksten kommer ikke bare man pløyer, men det må sæd til. Men pløyer man ikke jorden, da blir sæden uten frukt.

De som mener at loven er overflødig for de gjenfødte, fordi de har en villig ånd, siterer gjerne dette fra Skriften: «Men etter at troen er kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren.» Og: «Du skal ikke binde samvittigheten ved loven.»

Til det svarer vi: Jeg mente ikke samvittigheten, men ditt kjød, hvis du er under nåden. Men er ditt hjerte ikke rett for Gud så du har lyst til Guds lov etter ditt innvortes menneske, men vil beholde en eller annen synd ustraffet, så skal og din samvittighet være bundet, ja din sjel og ditt legeme være bundet til helvete. Og det som er bundet på jorden, skal være bundet i himmelen. Lever dere etter kjødet, skal dere dø. (Rom 8,13)

Hvis du er en rett kristen, er nok ånden villig og behøver ikke tuktes ved loven. Men kjødet er svakt, trygt og ondt. Det skal straffes og tuktes, som Luther sier: «Bissel og pisk hører ikke hjemme i brudekammeret, men i stallen.»

Så bli nå alltid i den frihet som Kristus frigjorde oss med! Men misbruk ikke friheten til en leilighet for kjødet! (Gal 5:1 og 13)

*Fra boken «Sann og usvikelig
veiledning til fred»*

Lov og Evangelium i forkynnelsen (3)

Av Ingar Gangås

Oppsummering

I to foregående artikler har vi sagt noe om lovens gjerning i forkynnelsen. Kort sagt kan vi si at dens oppgave går ut på å dømme synderen skyldig. Overfor den hellige Gud og Guds fortærende vrede over all synd, får vi se at vi er fortapte syndere. Vi får en tilstoppet munn. All synd er synd mot *Gud*. Og intet urent får komme inn i Guds rike.

Videre sa vi noe om *lovens tre bruk* eller embeter. Den første bruk av loven kaller vi den borgerlige. Budene gjelder *alle* mennesker. Dersom et samfunn bygger på Guds lov, vil det høste velsignelse av det. All øvrighet er innsatt på Guds vegne og skal egentlig styre etter Guds gode vilje. Når det motsatte skjer, og Guds gode livslover brytes og krenkes, fører det til at samfunnet sekulariseres og verdsliggjøres. Det fører til lovløshet, og i verste fall til en kaotisk tilstand. Anarki kaller vi den samfunnsinstitusjon hvor det ikke lenger finnes respekt for lov og rett. Slik går det når loven mister sin innflytelse, og mennesket gis rett til selv å bestemme. Derfor må vi si at lovens første embete er til vårt eget beste i det den opprettholder ro og orden i samfunnslivet.

Lovens andre oppgave er å vise at mennesket er en fortapt synder, som ikke kan eller vil frelse seg selv. Uten at mennesket får se sin fortapte stilling, vil

det heller aldri få bruk for frelsen i Jesus. Loven som tuktemester er derfor lovens egentlige og viktigste embete.

Til slutt pekte vi på lovens tredje embete, som er å være en veiviser og rettesnor for Guds barn. Vi kjenner bildet av budene som stabbesteiner langs veien. De skal holde oss på veien, og forhindre at vi kjører utfor. Vi trenger daglig å høre hvilke gjerninger som behager Gud, samtidig som vi igjen og igjen blir mint om at dette klarer vi ikke. Formaningene er gitt oss for at vi skal leve etter dem. En kristen vil behage Gud. Dette gjør vi ikke for å bli kristne, men fordi vi er gjenfødt til et nytt liv. Når det likevel mislykkes å leve rett som en kristen, så viser det oss at loven aldri kan bli noen kraftkilde til et nytt og bedre liv. Den kan vise vei, men ikke gi oss kraften til å gå på den.

Så langt kan vi si at loven ikke har den minste gnist av nåde og barmhjertighet å vise. Den forlanger alt, og vil derfor alltid ha noe å innvende mot oss. Loven anklager alltid. Men hva da? Hvordan kan vi da bli frelst? Da trenger vi å høre et helt annet ord, og det er *evangeliets ord* som vi nå skal si litt om.

Evangeliet må åpenbares

Evangeliet taler alltid om Guds kjærlighet i Jesus Kristus. Tenk at han elsket oss så høyt at han gav sin sønn, den enbårne, for fattige syndere i nød.

Det gjorde han av bare kjærlighet, uten at han for sin egen del var nødt til det. Han elsket synderen. Ved troen på *ham* er du frelst og salig. Men det kan mennesket ikke se og skjønne av seg selv. Er det noe vi tror vi kan, så er det evangeliet. Dette har jeg hørt mange ganger før, tenker du. Men du skal vite at er det noe du *ikke* kan, og aldri kommer til å lære her på jord, så er det evangeliets ord. Det er nemlig det som øyet ikke så, det som øret ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskehjerte. Evangeliet må åpenbares! Den Hellige Ånd må rette hjertet ditt på Jesus, slik at du får se at *Han* gjelder i *ditt* sted. Forkynnelsen må alltid ha som mål å føre synderen til frelse i Jesus.

Troen kommer ved Ordets hørelse

Hvis vi leser i Apg 10:36-43 ser vi hvilke ord Peter skulle tale til Kornelius slik at han kunne bli frelst. Mens han forkynnte evangeliet om Jesus skjedde det under at Den Hellige Ånd falt på dem. Det skjedde altså mens de hørte om stedfortrederen Jesus, han som ble hengt på et tre, men ble oppreist av Gud. Mens Peter talte om syndenes forlatelse ved troen på hans navn, *da* skjedde underet.

Mange tror at de forkynner evangeliet når de legger til at dette må tros og tas imot. Så munner evangelieforkynnelsen ut i en appell om å ta dette til hjertet og omvende seg. Men alle krav om å tro er lovens tale. Evangeliet handler ikke om å *gjøre*, men å *høre* om det som Jesus allerede har gjort.

I evangeliet finnes det ikke et fnugg av anklage, dom eller forbehold. «Det legger ikke så mye som et dun på oss som vi skal bære.» (C. Fr. Wisløff)

Anger og tro

Forkynnelsen av lov og evangelium fører oss til anger over synden, mistro til oss selv, og til tro og tillit til Jesus Kristus og det han har gjort for oss.

I Augustana XII, i avsnittet om boten heter det: «Men boten består egentlig av disse to stykker: Det første er *angeren* eller den skrekk som jages inn i samvittigheten ved syndens erkjennelse, det annet er *troen*, som fremkommer av evangeliet eller avløsningen, og er tro på at syndene forlates for Kristi skyld, og som trøster og frir fra skrekken.»

Som vi har sett tidligere, er det da viktig at det blir talt *konkret* om synden. Regningen må spesifiseres. Og det er ikke mindre viktig å blottlegge selve *rot-synden*, som er vantroen. Forkynnelsen skal vekke anger. Men tro nå ikke at angeren er et bevis på at tilhøreren står i nåde hos Gud. Det går nemlig ikke an å bygge frelsesvisshet på erkjennelsen av fortapthet. Vissheten får du bare ved å høre og ta imot ordet om Jesus.

Evangeliet handler om det Jesus har gjort

Da er det nødvendig at forkynnelsen taler *til* tro, og ikke bare *om* troen. Mennesket tror det må *yte* for å *nyte*. Men slik er det ikke i troens verden. Der

gis alt for intet. Evangeliet er de frelseshandlinger som Gud har *fullført* i Jesus Kristus. Det er Guds *handling*. Ja, det er Guds handling *alene*, uten vår medvirkning. Derfor skal evangeliet forkynnes reservasjonsfritt, uten forbehold av noe slag. Jesus døde for virkelige syndere. Mer eller mindre fromme helgener – som tror at de kan frelse seg selv – blir stående utenfor. Det skal hete fra talerstolen at ingen synd er for stor til å bli tilgitt hos Gud. Samtidig må det sies at den minste synd i våre øyne kan føre et menneske i fortapelsen dersom den blir skjult og det ikke er noen tegn på angrep. Det kan ikke tenkes noen menneskelige forhold eller livssituasjoner som er så tunge og vanskelige at Jesus ikke kan frelse. I Rom 5:8 heter det at «Jesus døde for oss *mens* vi ennå var syndere.» Og i Rom 5:20: «Men der synden ble stor, ble nåden enda større.»

Dette gjelder deg

Noen ganger må en undres over hvor likegyldige vi kan være når vi hører evangeliet forkynt. Hva kan det ha seg at evangeliet ikke griper mitt hjerte? Hvorfor angår det meg så lite? Her kan det være mange ulike årsaker å peke på. Men jeg vil i denne sammenhengen nevne en viktig ting når det gjelder forkynnelsen. Kan det tenkes at budskapet ikke appliseres direkte på tilhørerne? Hva mener jeg med det? Det må jo sies at dette gjorde Jesus for *deg*. For *din* skyld måtte Jesus utgi sitt blod på korset. Da Jesus utåndet med ordene «Det er fullbrakt», skal du vite at det gjaldt *deg*. I *ditt* sted måtte den

uskyldige, rene og fullkomne frelser lide korsets grufulle død. Han betalte *ditt* skyldbrev, og han oppfylte loven for *deg*.

Dersom budskapet ikke rettes direkte på tilhøreren på denne måten, kan vi risikere at budskapet ikke får adresse. Da angår det ikke meg. Det går an å tale som om Jesus levde i en fjern fortid, eller slik at Jesus bare blir et eksempel til etterfølgelse, eller kanskje blir framstilt som et godt menneske som ble mishandlet og misforstått. Av og til blir vi grepet av medlidenhet når vi hører om den lidelsen Jesus måtte igjennom på langfredag. Men dette angår oss ikke før vi skjønner at det var for *vår* skyld han ble plaget og gjort elendig. Han ble slått av Gud. Det var *din* straff han tok på seg. Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.

Evangeliets rette kjennemerke

Evangelieforkynnelsen kjennetegnes på om den har noe si om den høye pris Jesus betalte da han døde på korset. Evangeliet forteller oss *hva det kostet* Jesus å gi sitt dyrebare blod. Da gripes vårt hjerte, når vi får høre at Jesus var villig til å utholde alt dette for at vi skulle gå fri. For et herlig evangelium dette er! Kan det virkelig være sant? Gjorde han dette for *meg*? Å, da må jeg elske ham!

Bare når Den Hellige Ånd får adressere og levendegjøre budskapet på denne måten, blir det til virkelig trøst for tilhøreren. Da har Ordet fått gjøre sin

gjerning ved at loven fikk lyde uavkortet og evangeliet fikk være fritt.

Dersom lov og evangelium bytter plass

Mange tror at det blir lovisk forkyn- nelse dersom det blir forkynt for mye lov. Men slik er det ikke. Og det må heller ikke bli slik at forkynneren skal bestemme hvor mye lov og hvor mye evangelium som skal forkynnes. Det bestemmer Den Hellige Ånd alene. Lo- ven må få gjøre sin gjerning ferdig. Det er nødvendig at synderen blir dømt og dødet. Da først kan evangeliet reise opp og levendegjøre Kristus for hjertet. Men det er Gud alene som vet hva vi trenger. Han deler ut slik han ser det er best. Av og til må han forskrekke oss med loven, noen ganger formaner han oss, og andre ganger trøster han oss. Loviskhet blir det dersom lov og evan- gelium blandes sammen, ved at loven forkortes, eller ved at evangeliet ikke forkynnes fritt.

Ikke sjelden roter vi det til for oss på den måten at vi lar loven og evangeliet bytte plass. Da forsvinner både vitne- trang og frelsesfryd. Det kan skje på den måten at vi for eksempel gir kjødet en evangelisk frihet som det ikke skal ha. Latskap og sløvhhet blir resultatet da. Eller vi lar loven forstyrre samvittig- heten, slik at det ikke blir noen hvile i det Jesus har gjort. Her gjelder det å passe på at loven rettes inn på livet og det vi skal gjøre, mens evangeliet må få tale til samvittigheten. Da kan vi fryde oss i det fullbrakte frelsesverk, samtidig

som vi gleder oss over å få være tjene- re for Jesus.

*«Gode frelser, kan jeg tåle
Kraften av en guddomsstråle,
Å, så send den fra deg ned!
Tenn meg, at jeg må, jeg arme,
Full av ånd og hellig varme,
Kjenne all din kjærlighet!*

*Å la aldri noensinne
Korsets tre meg gå av minne,
Som deg, frelsens fyrste, bar!
Men la kors og død og smerte
Tale, rope i mitt hjerte
Hva min frelse kostet har.*

*Ja, forsoner, la meg være
Ofret deg til takk og ære,
Helliget ditt velbehag!
Sonet ved den død du døde,
Skal jeg Deg frimodig møte
På den siste store dag.»*

(Benjamin Georg Sporon)

Konklusjon

Dersom lov og evangelium får den rettmessige plass i forkynnelsen, vil det føre til at vi får mer ærefrykt for Gud, mer frykt for synden, blir mer glede i Jesus, og får mer trang til å virke for ham. I sannhet trenger vi:

- At loven viser oss hva som er Guds vilje, og hva han venter av sine barn.
- At evangeliet forteller oss at vi er Guds barn for Jesu skyld alene.

Tørsten etter levende vann

Av Ruth Laila Nygård

«Jeg vil gi den tørste å drikke av livets vannkilde uforskyldt».

Åp 21:6b

Det å tørste blir omtalt flere ganger i Bibelen, både i Det gamle og Det nye testamente. I Bibelen har det ofte en særlig åndelig betydning. Som det finnes en rent fysisk tørst, finnes det også en åndelig tørst som hører til den åndelige dimensjonen i våre liv.

Det å tørste er noe som er ganske fremmed for oss i dag. I våre velferdssamfunn har vi nemlig rikelig tilgang på vann, slik at vi aldri behøver å lide tørst. Vår «tørst» blir slukket før den når å utvikle seg til virkelig tørst; slik som ørkenvandrerene kan oppleve den. I ørkenen fører de brennende solstrålene som ubønnhørlig stikker en til en slik tørst at en til slutt ikke er i stand til å tenke på noe annet enn vann. Alle ens tanker er konsentrert om dette ene: «Jeg må ha vann ellers dør jeg». Men så langt øye kan se, er det bare sand, sand og atter sand, og ikke noe vann. I en lik situasjon er en liter vann uendelig mye verdt.

Hva er det som gjør vann så uunnværlig for oss mennesker, ja, for alt liv? Svaret ligger i vannets livgivende betydning, det er selve den grunnleggende betingelsen for alt liv. Uten vann, intet liv. Uten vann ville jorden fremdeles være øde og tom.

Bibelen taler om levende vann (Joh. 4.10). Også i bibelsk sammenheng har «vannet» en slik avgjørende betydning at vi kan si: uten vann, intet åndelig liv. Dette reiser et viktig spørsmål; hva er så det levende vannet? Jer. 17.13b sier: «*For de har forlatt kilden med det levende vann, Herren*». I Joh. 7.37 sier Jesus: «*Om noen tørster, han*

komme til meg og drikke». **Jesus** både er det levende vannet og han gir det levende vannet, til den som tørster.

Bibelen skildrer ofte livet på jorden som en ørkenvandring, verden er en ørken i åndelig betydning. Hvordan lever menneskene i denne ørkenen? Jeg tror at så lenge et menneske ikke er vakt, merker det ikke noe særlig til «tørsten». Det tilfredsstilles mer eller mindre av det som verden har å by på. Bibelen sier: «*De har hogd seg ut brønner, sprukne brønner som ikke holder vann*» (Jer. 2.13b). Men dette gir bare en kortvarig nytelse av synden, og tørsten blir aldri stillet. En må hele tiden ha mer og mer, prøve noe nytt, søke etter lykken. Vi er etterhvert blitt eksperter i å stille tørsten på kunstig vis, slik at den ikke blir for plagsom. De fleste mennesker lengter allikevel etter noe mer, noe de ikke helt kan sette ord på, de tørster til en viss grad. Typisk for mange mennesker i dagens samfunn er at de karakteriserer seg selv som «søkende», men de søker allikevel aldri hen til kilden. De tørster, men ikke av hele sitt hjerte. Jeg tror at det som karakteriserer den virkelige tørsten er at den gjelder liv eller død, slik som ørkenvandrerene kan oppleve det.

Bare Jesus kan vekke denne tørsten, gjennom sitt ord. Da får mennesket se seg selv i et nytt lys, vi er nemlig «*døde i synder og overtredelser*» (Ef. 2.1) En mangler liv, og tørster etter levende vann, etter Jesus. Verdens sprukne brønner synes med ett så tomme og innholdsløse, kan de vel gi det livet en så sårt behøver? Nå søker en til *kilden*, som jo er Guds ord. Er tørsten først vakt, kan den ikke slukkes av andre enn Jesus selv.

Å virkelig tørste er ingen behagelig opplevelse, og situasjonen er ytterst alvorlig.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Allikevel er det en lykke at en tørster. Det er jo nettopp til de tørstende at Jesus sier: «...den som tørster, han får komme» (Åp. 22.17) «Jeg vil gi den tørste av livets vannkilde uforskyldt» (Åp. 21.6b).

«Jeg vil gi....uforskyldt»

Jesus kan ikke svikte den tørstende. Han forsikrer gang på gang at det kreves ingenting fra mottakeren, ingen betaling, ingen verdighet for å få drikke av livets vannkilde. For den tørstende er dette viktige opplysninger, da han jo ville være fortapt om det krevdes det aller minste av ham for å få drikke. Nei, han får åndelig liv uforskyldt, Jesus selv tar bolig i hjertet. Kilden kommer inn i ens hjerte, og begynner å velte frem derfra. «Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann» (Joh. 7.38).

Vil dette si at tørsten er slukket for godt når en har smakt det levende vannet, og sett inn i evangeliet? Er det ikke nettopp dette Jesus sier: «Men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste» (Joh. 4.14).

Tørsten vil fremdeles være til stede, men på en annen måte. Den som er fylt, vil lengte etter å fylles, tørste etter mer av Ånden, etter syndenes forlatelse, etter «rettferdigheten» (Matt. 5.6). Det nye livet i hjertet trenger stadig levende vann for å oppholdes. En kristen vil kjenne seg igjen i salmene, der David skriver: «Gud! Du er min Gud! Tidlig søker jeg deg. Min sjel tørster etter deg, mitt kjød lengter etter deg i et tørt og uttørket land, hvor det ikke er vann» (Sl.

63.2) «.. min sjel lengter etter deg som et uttørket land tørster etter regn. Sela» (Sl. 143.6) Og i salmen av Korahs barn: «Som en hjort skriker etter rennende bekker, slik skriker min sjel etter deg, Gud» (Sl. 42.2) Men en kristen trenger aldri forgå av tørst i ødemarken. Guds løfter sier: «De lider ingen tørst. Gjennom ørkenen fører han dem, vann av klippen lar han renne for dem. Han kløver klippen, og det flyter vann». (Es. 48.21) «Markens ville dyr, sjakaler og strutser, skal ære meg fordi jeg gir vann i ørkenen, strømmer i ødemarken, så mitt folk, mine utvalgte kan drikke» (Es. 43.20). Gud vil selv sørge for sine barn slik at de når himmelen. Han vil lede dem til oaser, til «hvilens vann» (Sl. 23.2) der de kan drikke.

Når Jesus sier at den som tror på ham, skal aldri i EVIGHET tørste, så vil det kanskje si at tørsten først blir slukket i himmelen. De kristne vil lengte til himmelen, hvor de skal bli Jesus lik. Der vil hungeren og tørsten etter rettferdigheten til fulle mettes. Dette er en enorm kontrast til det vi ser i fortellingen om Lasarus og den rike mannen (Luk 16. 14-31). I fortapelsen opplevde den rike mannen en voldsom tørst, som aldri ble stillet. Der hersker nemlig *døden* til fulle, og det livgivende vannet er ikke å finne. I himmelen finnes derimot kilden: «Og han viste meg en elv med livets vann, klar som krys-tall, som strømmet ut fra Guds og Lammets trone» (Åp. 22. 1).

Stykket er en besvarelse på en bibelskoleoppgave i Johannes Åpenbaring og er inn-sendt til «Lov og Evangelium»
av Edel Ekanger